

1

Venku panovalo srpnové vedro k zalknutí, ačkoliv dopoledne sotva začalo. V nemocniční čekárně seděly tři ženy. Každá z nich uzavřená ve vlastní bublině napjatého čekání. Sofi Hartmanová nepřítomně listovala novinami. Titulky o ropných vrtech na ostrově nedávaly smysl, o to méně drobné písmo textu.

Kromě těhotenské poradny ordinace poskytovala služby pacientkám, které potřebovaly antikoncepci, ženám, které se obávaly, že se nakazily nějakou pohlavní nemocí, starším ženám s klimakterickými potížemi, a navíc se tu prováděla i cytologická vyšetření. Nikdo nemohl vědět, z jakého důvodu pacientka gynekoložku vyhledala, přesto se Sofi obávala, aby nepotkala někoho, kdo ji zná. Pacienti nejsou vázáni slibem mlčení.

Minutová ručička nástěnných hodin se po ciferníku jen pomalu sunula k objednanému času návštěvy v 10.15. Sofi sebou trhla pokaždé, když se dveře otevřely nebo někdo přicházel po chodbě. Nejcitlivější okamžik nastane, až ji zavolají jménem. Nechtěla, aby ho ostatní slyšely. V poslední době se její jméno často objevovalo v médiích.

V chodbě se ozvaly kroky. Blížila se nová pacientka. Sofi ženu kolem padesátky znala z chatové oblasti přímořského letoviska Āminne. Byla to senzacechtivá drbna, které se Sofi snažila vyhýbat. Šedohnědé vlasy měla

natočené do loken, na nose brýle s kulatými obroučkami a sako a kalhoty v barvě námořnické modři. Nedávno se potkaly v chatové oblasti na večírku, na který Sofi šla se svými rodiči. Pokud si dobře pamatovala, hovořili o nepříznivé úrokové sazbě a bezpečnostním systému při převodu peněz. Žena, jejíž jméno jí v hlavě neutkvělo, pracovala v bance.

Sofi zvedla noviny před obličej, aby se za nimi skryla. Za žádných okolností nechtěla, aby ji žena poznala a ona s ní pak musela rozmlouvat. Slyšela, jak se žena blíží, a ačkoliv o něco dál v místnosti bylo dost volných židlí, usedla vedle Sofi na krátkou pohovku. Žena byla cítit cigaretovým kouřem, který v kombinaci s nasládlým parfémem Sofi způsoboval nevolnost. Sofi byla poslední dobou na pachy velice citlivá.

„Vy jste dcera Tomase Hartmana! Zdálo se mi, že jste to vy!“ zvolala žena. „Potkaly jsme se u Paula a Evy. Možná si nepamatujete, že jsme tam spolu mluvily. Pochopila jsem, že jste úspěšná. Četla jsem o vás v novinách.“

Sofi na krátkou chvíli zvedla oči od novin a místo odpovědi se na ni mdle usmála. Když se snažila otočit stránku a zdánlivě se ponořit do reportáže o ropě na prostřední dvojstraně, ruce se jí lepily k papíru. Nikdo se nesmí dozvědět, že tu byla. Musí teď rychle vymyslet nějakou lež, pokud by na to přišla řeč. Odsedla si na samotný kraj pohovky, aby se vyhnula nechtěnému tělesnému kontaktu, který ženě, jež se na ní namáčkla, zjevně vůbec nevadil. Dokonce se zdálo, že se přisunula ještě blíž, jako by nakypěla.

„Jmenuju se Ebba. Člověk si nemůže všechny pamatovat, nemám pravdu? Byla jsem samozřejmě hlavně v kuchyni. Ale chtěla bych si s vaším otcem vážně promluvit. Je přece šéf policie, nebo se říká komisař

jako o komisaři Barnabym?“ Krátce se zasmála a štou-
chla Sofi lehce do boku, když zřejmě nepochopila, že
jde o vtip. „Komisař Barnaby jako ve *Vraždách v Midso-*
meru. Tam se dějí hrůzné věci. Je teď komisař na chatě
v Āminne?“

„Ne, rodiče bydlí ve městě.“

„Ale vás jsem v Āminne viděla. Vstáváte se slepicemi
a chodíte se po ránu smočit.“

„Přes léto bydlím na chatě.“ Sofi zkrřížila paže na prsou
a podívala se do stropu.

„A jinak žijete na pevnině?“ Ebba se k ní otočila. Brý-
le jí zvětšovaly oči, nebylo možné jim uniknout.

„Ano.“

„Slyšela jsem, že bydlíte ve Stockholmu?“

„Ano. Bydlím ve Stockholmu.“ Sofi nechtěla být pod-
robena křížovému výslechu. Její odmítavá řeč těla zjevně
jako signál nestačila.

„A líbí se vám tam?“ Ebba položila Sofi ruku na ra-
meno, naklonila se k ní a u ucha jí z dlaně udělala zástě-
nu. „Kolik jste musela zaplatit za byt?“

Sofi zavřela oči. Bylo 10.15. Gynekoložka musí ote-
vřít dveře a pustit ji dovnitř, aby se své trapitelky zbavi-
la. Masírovala si spánky. Nejlepší způsob, jak se vyhnout
otázkám, je začít je klást. Přesunout hru na protivníkovu
polovinu. Konverzovat s Ebbou bylo to poslední, na co
Sofi měla náladu. Zoufalá situace si žádá zoufalé činy.
Skutečně si nepřeje, aby se jí ta vlezlá ženská ptala, co
dělá v čekárně těhotenské poradny. Rozhovor typu *mezi*
námi ženami by byl ten nejhůř myslitelný vývoj už tak
nešťastné situace. Sofi otevřela oči a usmála se.

„O čem jste to chtěla s tátou mluvit?“

Ebba obrátila oči v sloup, jako by chtěla naznačit, že
by to Sofi měla vědět. „Jsem úplně bez sebe! Už se ne-

odvažuju být v noci sama. Dneska jsem spala u sestry. Na policii jsem oznámila, že se mi někdo vloupal do chaty. Oni ale ještě pachatele nechtyli. Co na té policii dělají?“ Popadla Sofi za rameno, aby si zajistila její pozornost, a řečnický si i sama odpověděla. „Přijmou oznámení a zaividují je! Volala jsem 112. Nechtěli ale přijet, když nešlo o probíhající vloupání, kde by někomu hrozilo nebezpečí. Musela jsem zavolat na jiné číslo, ale stejně nepřijeli. Musí přece sejmout otisky prstů. V oblasti se pohybuje příliš mnoho cizích lidí.“

„Ukradli vám něco?“

„Nejhorší je ten pocit, že u vás byl někdo cizí. Nic cenného nenašli, protože nic cenného nemám. Nějakou lahev vína a drobné. Ale sestra s manželem jsou zámožní. Řekla jsem Alicii, že si musejí opatřit na dveře alarm, protože můžou přijít na řadu příště. Mají doma spoustu hotovosti, protože se bojí, že bude zase výpadek proudu a nebudou moct platit kartou.“

Ze dveří vyšla žena v bílém plášti a rozhlédla se. „Sofi Hartmanová, prosím.“

Anděl spásy.

Sofi chtěla přijít na návštěvu ke gynekoložce připravená a vyrovnaná, ale teď se tak necítila. Když se za ní zavřely dveře, nervozita ji celou ochromila. Rozechvěle znovu zopakovala, proč přišla, zrovna jako už předtím do telefonu.

Gynekoložka ji vyšetřila. Když se Sofi proti ní opět posadila ke stolu, nohy se jí třásly tak, že to bylo skrz tenkou látku kalhot vidět. Položila ledové ruce na kolena, aby třasu zabránila.

Gynekoložka se laskavě usmála a odhalila bělostné zuby. Byla neurčitého věku, měla na tvářích pihy, mírné

hnědé oči a krátké tmavé vlasy chlapeckého střihu. „Jste ve třináctém týdnu těhotenství.“

„Ve třináctém týdnu.“ Sofi připadalo, že se s ní místnost zhoupla. Zvuk stropního větráku přehlušil veškeré ostatní zvuky, zvonivý tón zesiloval a zeslaboval. Na monitoru ultrazvuku právě viděla plovoucího černobílého tvorečka připoutaného pupeční šňůrou. Malá bytůstka s velkou hlavou, lidská bytost ukotvená v temných stínech. Maličké ručky a nožky. Teď je to tedy doopravdy. Test, který si udělala doma, ukázal, že je těhotná. Dvě čárky – dvě čárky se mají ukázat, pokud je test pozitivní. Tehdy jí to ale připadalo nepravděpodobné. Nedůvěryhodné, protože test provedla ona sama. Rozhodla se na výsledek testu nahlížet jako na známku hormonální nerovnováhy a nevolnost brát jako přechodný následek otravy potravinami. Nechtěla na to vůbec myslet. Nechtěla to nikomu říct. Jako by to mělo samo od sebe přejít, jen když si nad tím nebude lámat hlavu.

„Jak se k vašemu těhotenství stavíte? Připadáte mi trochu oťresená.“ Lékařka se naklonila přes stůl, stále ještě s jemným úsměvem na rtech. Vyzařovala z ní laskavost a zájem. Její dobrosrdečnost Sofi málem rozplakala.

„Nevím, co říct. Není to zrovna příhodný čas. Žiju sama.“

„Bez ohledu na to, co si teď myslíte nebo jak se cítíte, dám vám potřebné informace a budu vám ve vašich rozhodnutích oporou.“

„Za jak dlouho se musím rozhodnout...?“ Sofi nebyla schopna to pojmenovat, slova se v ní přičíla.

„Pokud byste chtěla těhotenství přerušit?“

„Nevím, jestli chci, ale kdyby. Co v případě, kdyby...?“

„Potrat se povoluje do osmnáctého týdne včetně. Pokud by se vyskytly zvláštní důvody, dá se provést ještě

o něco později. To pak musíme sepsat žádost. Ve vašem případě to však nebude nutné.“

„Slyšela jsem, že existuje pilulka...“

„V časně graviditě se dá vzít pilulka, den poté. Později se dá provést lékařský potrat, kdy je lék podán v nemocnici. Na to je však pozdě. Teď už by šlo o chirurgický zákrok, pokud dojdete k takovému rozhodnutí. Můžete si o tom s dotyčným partnerem promluvit?“

„Ne, on nic neví! Nesmí se to dozvědět! Ještě jsem se nerozhodla, co udělám. A vy musíte zachovat lékařské tajemství!“ Sofi dostala strach a sama slyšela, jak pronikavě její hlas zní.

„Je to vaše tělo a vaše rozhodnutí. A ano, platí lékařské tajemství. To musí zachovat všichni, co tu pracují. Chtěla byste si promluvit se sociálním pracovníkem?“

„Ne, to nebude třeba.“

„Můžete se mi kdykoliv ozvat. Pokud ne, dostanete za pár týdnů pozvánku ke kontrole.“

„Ráda bych se hned znovu objednala, co nejdřív. Potřebuju si to přes víkend rozmyslet.“

„V úterý mi jedna pacientka odřekla, v 8.15. Můžete?“

Plna protichůdných pocitů a myšlenek Sofi nasedla do auta a odjela. Byla vděčná, že při jejím odchodu Ebba v čekárně neseděla. Už tak bylo dost špatné, že Ebba znala Sofiny rodiče, a nedalo se vyloučit, že se o jejich setkání v čekárně před nimi zmíní.

Těhotná ve třináctém týdnu. Kdesi v hloubi duše to věděla. Dítě bylo počato jednoho deštivého dopoledne počátkem května v hotelovém pokoji s výhledem na jezero Mälaren a královský zámek. Dítě lásky. Byli zamilovaní celou zimu, od té doby, co se o Vánocích seznámili na konferenci. Tématem bylo energetické zabezpečení

Švédsku z globální perspektivy. Během údajných pracovních schůzek v různých restauracích se v odlehlých koutech milovali očima a tápavými slovy. Tajně se drželi za ruce. Když přitažlivost přerostla v čirou posedlost, začali se scházet v hotelích. Kradli se dovnitř i ven v různé době, aby se nikdy neukázali společně. Nemohl však nebo nechtěl ukončit stávající vztah. Ačkoliv ji, jak říkal, miloval víc než kohokoliv dosud, nemohl. Sofi to musí pochopit.